# d'Olle paraplu

Doar stoa k din. k Bin aan kaant zet. Noa joaren van traauwe dainst ‘mag’ ik oetrusten.
Mit n dubbel gevuil stoa k nou in n houkje van paraplubak mit nog drij aandern. Elk het zien aigen òfkomst: Ain is doudestieds in grode hoast aanschaft, omreden wie haren onzent weer ais thoes stoan loaten. d’Aander is n groot, gril recloameding mit kooien van letters op t vel. Doar laip je zomor nait mit op stroat!
Din was der nog zo’n nijmoodse ‘kneudel’, hail ingewikkeld om hom open te doun, en t was nog veul stoerder, om hom weer dicht te kriegen.
Elkenain zegt, dat ze zo haandsoam binnen, je kinnen ze zo makkelk in taas mitnemen.

Nee, din ik zulf. Doarom begriep k ook nait woarom ze mie leste tied nait meer bruken willen.
Of t zol al wezen mouten, dat aain van mien gewrichten knakt is en wat n òfwiekende stand het. Mor boeten dat, kin k mie nog haildaal oetvòllen. En is t nait zo dat elk wait dat olderdom mit gebreken komt en dat t leven op loatere leeftied wat strammer verlopt?
k Heb onderwiel al wel n behoorleke stoat van dainst achter rug, al zeg k dat zulf.
Ooit hail laank leden, dou ze mie kocht, het mien Mevraauw mie oetkozen, omreden da’k der zo mooi oetzaag. t Was ain van dij regenachtege doagen en dat was reden veur heur aankoop.
Nou zol je zeggen, dat as t regent t der veurnoamelk om gaait dat je dreug blieven, en nait om n schiere plu boven kop te holden. Mor dizze raais was t aans.

Mevraauw haar rode schounen en n rode taas. Doarbie leek allain n rode paraplu. t Mos bie nkander lieken. En zo bin ik oetkozen oet n grode veurroad in winkel. Nou ston ik op dat mement ook wel even hail slim mien best te doun, omreden ze leek mie ja wel oardeg tou. Mit heur wol k wel op stap, en k lait mien vel nog meer glinstern. Doardeur kwam kleur nog mooier oet, en boetendes haar k nog wat spezioals. t Handsel aan onderkaant was nait zomor wat. Dij was moakt van n apaarte stainsoort en stelde n hondekop veur.
Doaraan vaast zat ik as plu, k haar zo as t hait, n stevege ondergrond. Dat haar Mevraauw ook wel zain en ze was vastbesloten dat zai en ik in t vervolg soamen deur t levent goan zollen.

Hail wat oaventuren hebben wie mitmoakt. Allain doarover zol je n bouk vol schrieven kinnen. Zo wai’k mie nog hail goud te heugen da’k mit mog op vekaansie; kamperen in n tint. k Haar mie verheugd op n rusteg en ontspannen verblief op houdenplaank van auto. k Ging der vanoet, dat in dizze vekaansie zun veul schienen zol. Mor zoas t in ons laand zo voak gaait, t weer docht doar hail aans over, t regende aingoal, doagen achter nkander. Lekker, zol je denken, din was der toch waark te doun? Nee dus, t regende jong katten, zo haard dat Mevraauw en heur hoesholden der hail nait oet konden. Noa drij doagen wollen z’aalmooal geern weer vot en besloten ze om noar hoes tou te goan.

O, joa en dij keer da’k boven in t pakkeloazierek van bus laag. Wie zollen n daag noar Stad om bosschoppen te doun, en ik mog mit. Mor bie t oetstappen wer k vergeten. Ik was der al baang veur, omreden we haren ons zo hoasten mouten om op tied bie bus te komen.
k Haar der van te veuren al gain goud gevuil over. Bus ree wieder mit mie, mor zunder mien Mevraauw. Wat vuilde ik mie in steek loaten.
Om n laank verhoal kört te moaken, ook dizze keer vonden wie n kander weer. Aan t ind van winkeldag zag k heur weerom op òfdailen ’Gevonden Veurwaarpen’ van t busstoatsion. Doar lag k hail baang te wachten, midden maank handschounen, tazzen en nog aandere paraplu’s. Omreden t n dreuge daag west was, haar Mevraauw pas veul loater vernomen dat ze mie kwiet was.

Mor de schierste herinnerns bewoar k toch aan aal dij keren, da’k echt dainstboar wezen kon veur Mevraauw. t Vuilde lekker, as k haildaal oetspraaid boven heur kop regendruppen opvangen kon. t Tikte zo schier op mien vel, dat aal strakker wer deur natten.

k Spande aal mien spieren aan om zoveul meugelk wotter op te vangen; k vuilde mie din slim gelukkeg. Sums was t wel goud oetkieken, as wie op stroat n aandere plu tegen kwamen.

Dit kon wel ais op n botsing oetdraaien mor k bin der aaltied zunder klaaierscheuren òfkomen.

Loater in ale vekaansies op t aailaand, heb k mien sporen wel verdaind. Mor dat kwam veuraal omreden, k hil veul van mien waark. Wat was nou mooier as mit n plu in haand regen de boas te wezen. Zittend in dunen, dicht tegen nkander aankropen, zaten Meneer en Mevraauw din te wachten op regenbuien, dij je hoog in lucht veurbie zagen drieven.

n Enkeld moal ging t verkeerd, dat was mit n dikke störmwind. Oh, wat was t stoer om in t ind te blieven. t Is mie din ook verschaaiden moal overkomen, dat k haildaal omklapte en binnensteboeten keerd wer.

Gelokkeg gebeurde dat in mien jonge joaren, dou ale bonken en spieren nog smui waren. Mor toch, as k zo achterom kiek op mien waarkzoam leven, het dat wel mainste indruk moakt.

Jammergenogt is t aal veurbie. Mevraauw gaait binnenkört noar n bejoardenhoes. Heur kinder bin drok in de weer om t hoes leeg te roemen, en k mout nou mor òfwachten wat der mit mie gebeuren gaait. Ze kinnen mie toch nait zomor vot doun, noar ain of aandere twijdehaands winkel? Doarveur bin k nog te goud, k heb ja aaltied zo mien best doan.

k Hoop da’k mit mag noar dat hoes, mor k haar mie mien leste doagen wel hail aans veursteld k Heb mie veurnomen da’k desnoods ook dwaarsliggend op n rollator, traauw blief aan mien Mevraauw. Doarveur hebben wie mit nbaaident teveul mitmoakt.

Auteur: Kunny Luchtenberg

Inspreker: Margriet Dijk